

Τὸ μέγιστον οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου. Γράφουσιν ἐκ Νέας Ἰόρκης εἰς τὴν „ἐφημερίδα τῆς Φραγκφούρτης“. Ἐν Μιννεαπόλει, Minnesota, ἤρχισεν ἤδη ἡ οἰκοδομὴ ἐνὸς κτιρίου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου τὰ κολοσσαῖα δωδεκαώροφα ξενοδογεῖα τῆς Νέας Ἰόρκης θὰ φαίνονται ὡς μικραὶ καλύβαι. Διὰ τοῦ νέου τούτου οἰκοδομήματος δημιουργεῖται ἐν Ἀμερικῇ νέον ἀρχιτεκτονικὴν σύστημα, παρέχον περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἀπὸ πυρκαϊῶν καὶ κλοπῶν, μεγαλτέραν στερεότητα τῶν οἰκοδομῶν, καὶ ἀπαιτοῦν ἐλιγότερα χρηματικά μέσα. Προνομιούχος ἐφευρέτης τοῦ συστήματος τούτου εἶνε ὁ μηχανικός L. S. Buffington. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, ἔπερ δύναται ἐπαξίως νὰ ὀνομασθῇ γιγάντειον ἔργον, ὁμοιάζει μὲ ὑπερμεγέθη πύργον· ἔχει 28 πατώματα, εἰς τὰ ὅποια ἀνέρχονται οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ διὰ κλιμάκων ἀλλὰ διὰ 12 ἀτμοκινήτων ἀναβαθρῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὁμοιάζει πρὸς μικρὰν αἰθούσαν, ἔχει ἰδιαίτερον ἐπιστάτην καὶ κινεῖται πρὸς τὰ ἄνω μὲ τὴν κανονικότητα σιδηροδρομικῆς ἀμαρτοστοιχίας. Τὸ μήκος αὐτοῦ πλάτος τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι· σχετικῶς μικρὸν (80 ποδῶν) ἐνῶ τὸ ὕψος ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τοῦ 28ου πατώματος ἀνέρχεται εἰς 350 πόδας. Τὸ οἰκοδόμημα περιέχει 728 μεγάλας αἰθούσας, αἵτινες βλέπουσι πᾶσαι πρὸς τὰ ἔξω δηλ. πρὸς τὸ μέρος τῶν ὁδῶν καὶ φωτίζονται ἐκ τῶν ἑξωθεν· ὁπίσθια δωμάτια δὲν ὑπάρχουσιν. Ἐν τῇ μέσῳ τοῦ οἰκοδομήματος ἀνέρχονται ἐλικοειδῶς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς στέγης δύο σιδηρεῖ κλίμακες — ὅπως χρησιμεύονται ἐν περιπτώσει βλάβης τῶν ἀτμοκινήτων ἀναβαθρῶν. Ἡ στέγη εἶναι ἐξ ὕδατος καὶ πέμπει πρὸς τὰ κάτω ἅπλετον φῶς. Τὸ οἰκοδόμημα εἶνε τετράγωνον, ἡ δὲ στέγη αἰχμηρὰ καὶ περιβάλλεται ὑπὸ τεσσάρων μικρῶν πύργων. Ἐξ ὧν δὲν ὑπάρχει ἐν ὅλῃ τῇ οἰκοδομῇ εἰμὴ μόνον εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ πλαίσια τῶν παραθύρων· ὁ σκελετὸς τῆς οἰκοδομῆς εἶναι σιδηρεῖς· τὸ λοιπὸν ὕλικόν σύμπαν ἐκ λίθων καὶ ὕλων. Αἱ ἀναβάθραι ἀνέρχονται ἐντὸς ἐνὸς πρωτολέπτου ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ 28ου πατώματος. Ἄλλως τε ὁ εὐτυχὴς ἀρχιτέκτων ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἀὴρ „ἐκεῖ ἐπάνω“ εἶναι ὄχι μόνον ὑγιεινὸς ἀλλὰ καὶ εὐδαιμόνιος, διότι κατὰ τὸ σύστημά του δύναται τις νὰ κτίζῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οἰκοπέδου ἀπείρους οἰκίας, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, μέχρι τῶν νεφελῶν (!!!)

Οἱ διοικοῦντες τὴν ἀνθρωπότητα. Σύμπας ὁ πληθυσμὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὑπολογιζόμενος εἰς 1440 ἑκατομμύρια, κυβερνᾶται ὑπὸ 12 αὐτοκρατόρων, 55 βασιλέων, 47 ἡγεμόνων, 17 σουλτάνων, 12 Χάν, 6 μεγάλων δουκῶν, 6 δουκῶν, 1 ἀντιβασιλέως, 1 Νιζάμ, 1 Ραντσά, 1 Ἰμάν, 1 Βέη καὶ 28 προέδρων. Ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἀρχηγῶν ἀγρίων φυλῶν δὲν ἠδυνήθη φυσικῶς τῇ λόγῳ νὰ ἐξακριβωθῇ.

Ἐν Meiningen ἔλαβε χώραν ἐσχάτως ἡ λίαν ἐνδιαφέρουσα ἔκθεσις τῶν ἐφημερίδων ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, ἐν αἷς ἐδημοσιεύθησαν ἀρθρα ἢ ποιήματα σχετικά πρὸς τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου τοῦ Α'. Ἐν συνόλῳ ἐξετέθησαν 250 ἐφημερίδες γεγραμμέναι εἰς 54 διαφόρους γλώσσας, ἐξ ὧν ἀναφέρονται μόνον τὰς ἐξῆς γνωστοτέρας: ἀρχαίαν ἑλληνικὴν, νέαν ἑλληνικὴν, ἀλβανικὴν· λατινικὴν, ἰταλικὴν, ρωμουνικὴν, ρωμανικὴν, γαλλικὴν, ἰσπανικὴν, πορτογαλικὴν· γερμανικὴν, γυδαίαν γερμανικὴν (Plattdeutsch), σουηδικὴν, δανικὴν, ἰσλανδικὴν, ὀλλανδικὴν, ἀγγλικὴν· ῥωσικὴν, πολωνικὴν, βουλγαρικὴν, σερβικὴν, ρουτενικὴν, λεττικὴν, λιτταυικὴν, βεντικὴν, τσεχικὴν, σλοβενικὴν, κροατικὴν καὶ ἄλλας σλαβικὰς γλώσσας· φινλανδικὴν, μαγυαρικὴν (οὔγγρικὴν), τουρκικὴν, ἀρμενικὴν, ἀραβικὴν, ἐβραϊκὴν, περσικὴν, κινεζικὴν, ἰαπωνικὴν, Ἰνδικὴν καὶ διαφόρους ἄλλας γλώσσας. Ἡ συλλογὴ αὕτη θ' ἀποτεθῇ ἐν τῇ βασιλ. βιβλιοθήκῃ τοῦ Βερολίνου.

Ὅτε ὁ ποιητὴς Λαμαρτίνος μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1848 ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, εἶχε μείνῃ χρεώστης 2000 φράγκων εἰς τὸν ἐκδότην τῆς „Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων“. Ὁ Buloz, ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἐπεσεφόβη ἡμέραν τινὰ τὸν Λαμαρτίνον ἐν τῷ γραφείῳ του, ἔνθα ἔτυχε λίαν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς. Ὅτε ὁ Buloz ἠτοίμαζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, „ἀλλήθεια“ τῷ λέγει ὁ Λαμαρτίνος „γνωρίζετε, ὅτι σὰς χρεωστῶ 2000 φράγκα“, καὶ συγχρόνως ἠνέωξε τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου του, ἐξῆγαγε δύο τραπέζια γραμματίων τῶν 1000 φρ.

καὶ τὰ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου. „Πολὺ καλὰ“ ἀπήντησεν ὁ Buloz „μοὶ χρεώστετε βεβαίως 2000 φράγκα, ἀλλ' ἐὰν ἀγαπᾶτε νὰ ἐξοφλήσετε τὸν λογαριασμόν σας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι ἐν μέρος τοῦ ποσοῦ τούτου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.“ „Διατί;“ ῥώτησεν ὁ Λαμαρτίνος. — „Λησμονεῖτε τὴν μασσαλιώτιδα τῆς εἰρήνης“ ἀπήντησεν ὁ Buloz — „Μπᾶ! Διὰ δύο σελίδας στίχων . . . δὲν ἀξίζει τὸν κόπο“ ἀπεκρίθη ὁ ποιητής. Ὁ Buloz ὅμως ἐπέμεινε λέγων „Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε ὑπουργέ, οἱ στίχοι τοῦ Λαμαρτίνου πληρόνται πάντοτε, καὶ ἡ „Ἐπιθεωρήσις“ ἔχει σκοπὸν νὰ πληρῶσθ δι' αὐτοὺς οἰανδήποτε τιμὴν ὀρίσετε σεῖς.“ — „Ἄς εἶναι“ ἀπήντησεν ὁ Λαμαρτίνος „ἀλλὰ πιστεύσατέ μοι ὅτι τὸ πρᾶτ' αὐτῶν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.“ Ταῦτα λέγων ἐπῆρξεν ὀπίσω τὰ δύο γραμματίων καὶ τὰ ἐκλείδωσεν ἐπιμελῶς εἰς τὸ συρτάριον. Δύο χιλιάδας φράγκων διὰ δύο σελίδας στίχων!

Πῶς πρέπει νὰ βράζωμεν τὸ ὕδωρ; „ἀπλούστατον“ θὰ εἴπῃ ἡ εὐμενὴς ἀναγνώστρια „δέτομεν τὸ ὕδωρ ἐντὸς ἀργείου ἐπὶ τοῦ πυρός καὶ τὸ ἀφίνομεν ἐκεῖ, ἕως ὅτου νὰ βράσῃ.“ Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως τί λέγει περὶ τούτου καὶ ὁ κύριος Κάρολος Δελμόνικος, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ περιφημοῦ ξενοδοχείου ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ. „Πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἠξέουσι τὴν τέχνην νὰ βράζωσι τὸ ὕδωρ, ὅπως πρέπει. Τὸ ὕδωρ, ὅταν μάλιστα εἶναι προσωρισμένον διὰ καφρέν, τέτον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο ποτὸν, πρέπει νὰ εἶναι καλὸν καὶ καθαρόν, νὰ τίθεται ἐντὸς καθαροῦ καὶ ὀλίγον τι θερμασμένου λέβητος καὶ νὰ βράζεται ἀμέσως καὶ ταχέως. Οἱ πλεῖστοι ὅμως ἀφίνοσι τὸ ὕδωρ νὰ βράζῃ καὶ νὰ κοχλάξῃ καὶ νὰ ἀτμίζῃ ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἕως ὅτου τὸ καλῆτερον μέρος αὐτοῦ ἐξατμίζεται καὶ μένουσι μόνον τίτανος, σίδηρος καὶ ἄλλα μεταλλικὰ ἢ ζωικὰ συστατικά. Τοιοῦτον ὕδωρ εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν υἱεῖαν, καὶ δι' αὐτοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασκευασθῇ ποτὸν ὑγιεινὸν καὶ εὐάρεστον τὴν ὁσμὴν καὶ τὴν γεύσιν.“

Τὸ πένθος ἐν Κορέᾳ. Ὁ διερχόμενος τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων ἐν Κορέᾳ, συναντᾷ κατὰ πᾶν σχεδὸν βῆμα ἀνθρώπους ἐνδεδυμένους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ κίτρινα ἐκ χονδροῦ καραβοπάνου ἐνδύματα, μὲ κίτρινους ὑπερμεγέθεις ἀχυρίνους πῖλους ἢ μᾶλλον εὐρύτατα ἀχύρινα κἀνίστρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ κρύπτοντας τὸ πρόσωπον μὲ εὐρέα τεμάχια κίτρινου πανίου, τὸ ὁποῖον κρατοῦσιν ἐμπροσθέν των προσωρισμένον εἰς ῥάβδους. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσι πένθος· (τὸ χρῶμα τοῦ πένθους ἐν Κορέᾳ εἶναι τὸ κίτρινον, ἴδ. Κλειώ, ἔτος Δ', ἀρ. 14 τελευταία σελίδι). Ἐν ἔτει 1882 ἰαπωνικὸς τις περιηγητής, ὅστις εἶχεν ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ἀκτὴν τῆς Κορέας, εὗρεν ὅλους τοὺς κατοίκους, μὴ ἐξαίρουμένων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων οἵτινες συνήθως φοροῦσιν ἐνδύματα κυανοῦ χρώματος, ἐνδεδυμένους μὲ τὴν ἀνωτέρω περιγραφείσαν πένθιμον ἐνδυμασίαν, καὶ πενθοῦντας διὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλείας των, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον δολοφονηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ τῆς Ταϊον-Κοῦν. Τὸ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς βασιλείας διαρκεῖ ἐπὶ ἔν ἔτος, διὰ δὲ τὸν θάνατον τὸν γονέων τρία ἔτη. Γέρων τις ἐκ Κορέας, ἐρωτηθεὶς διατὶ ἔμεινεν ἄγαμος, διηγήθη τὸ ἑξῆς: „Οἱ γονεῖς μου, ὅπως καὶ ἐγώ, εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ νυμφευθῶ, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τέλους εὗρέθῃ ἡ κατάλληλος νύμφη, ἔγειναν οἱ ἀρραβωνέες μᾶς. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ μέλλον πενθερός μου καὶ ἔνεκα τούτου ἀνεβλήθῃ ὁ γάμος μᾶς ἐπὶ τρία ἔτη. Μόλις εἶχε τελειώσῃ τὸ πένθος μᾶς, ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου καὶ οὕτω ἠναγκάσθημεν ἔνεκα τοῦ νέου πένθους νὰ ἀναβάλωμεν τὸν γάμον μᾶς ἐπὶ νέαν τριετίαν. Μετὰ ταῦτα ἀπέθανεν ἡ μήτηρ τῆς μηνηστῆς μου καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ νενομισμένου πένθους ἀπέθανεν ἡ ἐδική μου μήτηρ. Τοιοῦτοτρόπως παρῆλθεν ὀλόκληρος δωδεκαετία. Ἦδη ἐτοιμαζόμεθα νὰ ἐορτάσωμεν τοὺς γάμους μᾶς, ὅτε αἰφνης ἡ μηνηστὴ μου ᾤσθησε βαρύνει, καὶ δὲν μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον οὔτε κἂν νὰ τὴν ἴδω. Ὁ ἀδελφός τῆς ὅμως ἐνέδωκεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς παρακλήσεις μου καὶ μοι ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, λέγων: „ἂν καὶ δὲν εἶσθε στεφανωμένοι, θὰ σὰς θεωρήσω ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην ὡς συζύγους. Πήγαμε μέσα νὰ τὴν ἴδῃς!“ Μόλις εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μηνηστὴ μου ἐξέπνευσεν. Ὁ θάνατός τῆς μοὶ προὔξενεσε τοσαύτην λύπην ὥστε ἀπεφάσισα νὰ μείνω ἄγαμος καὶ τώρα πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, ὥστε νὰ μεταβάλω τὴν ἀπόφασίν μου.“